

Hoofdstuk 1

"Hé, hallo, Sander!"

Ik steek aarzelend mijn hand op naar de man die op me af komt lopen. De man die hem vergezelt, draait zich naar de etalage van de winkel met herenkleding die ik ook net had bekeken.

Als begroeting geeft de man me een ferme klap op mijn schouder. "Wat leuk je te zien, man."

Waarom ik niet meteen zeg dat mijn naam Erik is en niet Sander, weet ik niet. Het komt er eigenlijk gewoon niet van.

"Sander, hoe is het?"

"Eh ... goed, goed. En met jou?"

Mijn gedachten schieten alle kanten op. Ken ik hem? Misschien kennen we elkaar niet zo goed en is hij mijn naam kwijt? Dat hij per ongeluk Sander zegt in plaats van Erik? Maar het moment om hem te corrigeren is voorbij.

"Hoe is het met je vrouw?" De man steekt een sigaret op en inhaleert de rook diep in. Het lijkt erop dat hij van plan is een poosje met me te praten.

Ik heb geen vrouw, ook geen vriendin. Ik ben zelfs niet eens verliefd. Maar het lijkt alsof het moment om hem te vertellen dat hij de verkeerde voor zich heeft, definitief voorbij is.

"Alles lekker, hoor."

"Mooi, mooi. Hé, hoe was je vakantie? Nou, vakantie, je was toch op sabbatical?"

"Ja, een half jaar." Waar was ik naartoe? Wat zou logisch zijn?

"Waar was je ook alweer heen? Naar Australië, toch?" zegt de man gelukkig, voordat ik zelf iets moet verzinnen. De man neemt nog een trek van zijn sigaret.

"Ja, klopt," zeg ik.

“Zo, zo. En wat heb je daar zoal gedaan?”

Het is zo'n moment waarop ik hoop dat er iets onverwachts gebeurt. Een zinkgat op de plek waar ik sta. Hoewel, dat is wel wat rigoureuus. Een auto die de stoep op schiet en tegen de pui van de kledingwinkel tot stilstand komt. Of een groot voorwerp dat wordt afgetakeld en uit de touwen loskomt. Onbewust kijk ik even naar boven. Er hangt niks.

Waarom heb ik niet gewoon gezegd dat ik Sander niet ben? En waarom denkt hij dat ik het wel ben?

Ik kijk op mijn horloge en maak een verontschuldigend handgebaar. “Hé, ik moet ervandoor. Een afspraak,” verklaar ik. “Tot ziens.”

Ik maak aanstalten om weg te lopen. Maar de man geeft niet op. Terwijl hij zijn halfopgerookte sigaret onder zijn schoen plet, zegt hij: “Kom zaterdag bij ons eten. Kun je ons alles vertellen over je reis.”

“Goed, ik bel je. Oké?” Het gaat me opeens makkelijker af om het toneelstukje te spelen.

Ik steek mijn hand op en loop van hem weg.

“Tot zaterdag!” roept de man me na.

Terwijl ik doorloop, steek ik mijn hand, bij wijze van antwoord, nog een keer op. Als ik even later kijk, zie ik de mannen, druk pratend, de straat oversteken.

Sander ... Wie zou dat zijn? In ieder geval iemand die blijkbaar veel op mij lijkt.

Opeens denk ik aan mijn moeder. Zij heeft al jaren Alzheimer. En zij noemt mij ‘dokter’. In dat geval lijk ik niet op één van de dokters die zij kent. Maar voor haar is het logisch. Dat er een dokter op bezoek komt. Een vriendelijke dokter die even de tijd voor haar neemt en een kopje thee met haar drinkt. En haar zelfs een kus op de wang geeft als hij weggaat, waarna ze verlegen lacht en haar hand naar haar wang brengt.

Mijn oma heeft ook Alzheimer. Zij verwacht me altijd met haar andere kleinzoon. “Ha, Marcel,” is de steevaste begroeting.

“Dag, oma. Zal ik een kopje koffie inschenken?”

“Lekker, Marcel. Met twee klontjes suiker en een scheutje melk, alsjeblieft.”

anders was. Je lijkt wel heel erg op hem. Sorry." En dan waren we doorgelopen.

Wie zou die Sander zijn? Wat voor leven zou hij hebben? Misschien heeft hij een vrouw en een paar kinderen, een goede baan, veel geld, lange vakanties op de mooiste plekken?

Dat zou heel anders zijn dan mijn leven. Mijn werk in de garage, geen vrouw waar ik langer dan een half jaar interesse in heb. Ik heb een leuk inkomen, maar ook hoge maandelijkse lasten. Dus voor lange vakanties op mooie plekken heb ik gewoonweg geen geld.

In mijn jaszak begint mijn telefoon te trillen. Ik zie 'onbekend nummer' op het scherm staan.

"Hallo?"

"Hé, Sander! Ik heb thuis even overlegd en zaterdagavond is in orde, hoor!"

Nu is het moment, nu ik hem aan de telefoon heb. Nu kan ik zeggen dat ik Sander niet ben. Dat ik Erik heet. Dat hij me verward heeft met iemand anders. Dat is alsnog vreemd en zeker ongemakkelijk. Maar we zouden erom lachen en het beschouwen als een goede grap ...

"Prima, ik ben er. Wat is jullie adres ook alweer?"

"Beethovenstraat 17. Half zeven, oké?"

En dan besluit ik om zaterdagavond om half zeven bij de man te gaan eten. Als Sander.

"Oké, tot dan!"

Er is iets, er is iets, maar ik weet niet meteen wat het is. En dan realiseer ik het me: Hoe komt hij aan mijn telefoonnummer?